

Після побудови моделі та врахування невизначеностей наступним етапом проведення кількісного аналізу є розв'язок моделі. На цьому етапі, як і на попередньому, сучасний фахівець має володіти навиками роботи з пакетами комп'ютерних програм (таких, як, наприклад, *SAS*, *SPSS*, *R-statistics*, *Wolfram Mathematica*, *Maple* тощо). Після отримання оптимальних рішень управління необхідно зрозуміти, наскільки ефективними вони будуть, які є альтернативні стратегії і наскільки вони «гірші». Крім того, повинна бути перевірена і якість та реалістичність отриманих розв'язків. Адже часто при побудові моделей доводиться нехтувати певними обмеженнями та проводити спрощення задля досягнення балансу між реальним описом економічного процесу, який відображає модель, та її складністю.

Останнім етапом є імплементація оптимальних розв'язків моделі. Для правильного і коректного впровадження отриманих стратегій, управлінець повинен пройти весь процес проведення кількісного аналізу. Розуміння природи економічних явищ, їх правильний опис математичною мовою дозволить більш коректно застосовувати на практиці отримані результати.

З огляду на це, майбутнім фахівцям-економістам необхідно володіти повним арсеналом засобів, математичних та статистичних інструментів для розв'язання різного роду прикладних економічних задач. Для цього викладачами кафедри пропонується введення якісно нових курсів за вибором, що відповідають вимогам сучасності та дозволять випускникам бути конкурентоздатними на міжнародному рівні. Пропоновані дисципліни, на нашу думку, мають містити: аналіз часових рядів і прогнозування, елементи нечіткої логіки, вибіркового метод, перевірку статистичних гіпотез, імітаційне моделювання, теорію корисності тощо. Вони можуть стати міцним фундаментом при подальшому вивченні методів економетрії та побудові моделей економічних процесів різної складності.

*Матієнко-Зубенко І.І., к.е.н.,
доцент кафедри аудиту*

СТУДЕНТОЦЕНТРИЗМ ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ЛЮДИНИ

Сьогодення характеризується інтернаціоналізацією освітньої діяльності, яка надає ряд переваг та виявляє низку проблем не тільки національного, а й глобального характеру. Актуальним став термін інноваційна людина, для якої притаманні інноваційні тип мислення і культура, тип діяльності, сприйняття і творення змін; життя у постійно змінюваному середовищі, потреба у нових знаннях, ідеях, технологіях, новому житті [2]. Порівнювання вітчизняного соціально-економічного становища з іншими країнами стимулює у людей зацікавлення у вивченні іноземних мов, спричинює зростання зовнішньої і внутрішньої трудової і науково-освітньої мобільності. Можливість навчання у зарубіжних вишах змушує представників вітчизняної вищої освіти орієнтуватися на підготовку фахівців не тільки для національного ринку праці. Саме відкритість і доступність світових освітніх послуг для студентів вимагає від українських університетів забезпечення конкурентоспроможності своїх випускників [1]. На думку фахівців цьому процесу сприятиме реалізація принципу *студентоцентризму* – особистісно-орієнтованого підходу, який є основою всебічного розвитку особистості студента, врахування його індивідуальних здібностей, концентрації зусиль на формуванні його світосприйняття, професійних навичок, саморозвитку, саморегуляції, соціальної відповідальності, актуалізації особистого досвіду студентів [3].

В сучасних умовах знецінюється просте засвоєння фактів, опанування сталих алгоритмів та теорій. Причиною цього є швидке зростання обсягів інформації, яку має опанувати людина. І, як наслідок, ускладнення застосування традиційних способів навчання, що передбачають передачу знань від викладача до студента під час занять. Поступово такий підхід повинен бути доповненим, а згодом заміненим самостійним навчанням студента під керівництвом викладача.[1]

Вважається, що вітчизняні університети практикують підготовку курсів інформативно-оглядового характеру. Безумовно, якщо студент має уявлення про предметну область, то можна посилювати науково-дослідну складову. Але якщо для майбутньої професійної діяльності дуже важливо мати глибокі базові знання і професійні навички, зорієнтуватися в колосальних обсягах інформації самостійно досить проблематично. Збільшення науково-дослідної складової курсів повинна базуватися на розробці великої кількості допоміжної та навчально-методичної літератури. Оскільки різні науки і дисципліни мають свій специфічний зміст, то дуже складно привести їх до спільного знаменника і вповні застосовувати усі переваги інноваційного навчання.

Складні багатопланові проблеми, які характерні для професійної діяльності різних спрямувань, зумовлюють необхідність збільшення підготовки фахівців саме міждисциплінарного про-

філю. Розширення і поглиблення міждисциплінарної спеціалізації досягається за рахунок створення нових напрямків і широкого вибору факультативних дисциплін [3].

Для успішної реалізації студентоцентризму значних зусиль потребує мотивація і підготовка професорсько-викладацького складу. Головною перешкодою для академічної мобільності викладачів і дослідників є низький рівень заробітної плати в Україні та відсутність фінансової автономії ВНЗ [1, с.89]. Значною мірою вирішення окремих актуальних питань освітньої галузі залежить і від готовності вищих навчальних закладів до співпраці з бізнесом. Потрібно запровадити систему моніторингу працевлаштування випускників [3]. Аналіз такої інформації дозволить також з'ясувати особливості їх самореалізації, конкурентоспроможності на ринку праці, самостійності у прийнятті рішень тощо, а також відшукати шляхи подолання егоїзму, споживацтва, перебільшеної самооцінки студентської молоді.

Література

1. Жилиєв І. Б., Ковтунець В.В., Сьомкін М.В. Вища освіта України: стан та проблеми / Ігор Борисович Жилиєв, Володимир Віталійович Ковтунець; Максим Володимирович Сьомкін. – К.: Науково-дослідний інститут інформатики і права Національної академії правових наук України, Інститут вищої освіти Національної академії педагогічних наук України, 2015. – 96 с.
2. Кремень В. Освіта, особистість і соціальний поступ. VI Українсько-польський форум «Освіта для сучасності» [Електронний ресурс] Режим доступу - <http://naps.gov.ua/ua/press/releases/771/>
3. Хоружий Г.Ф. Студентоцентризм як принцип академічної культури. Філософія фінансової цивілізації: людина у світі грошей: зб. наук. пр. / редколегія; відп. секретар З.С. Скринник. – К.: УБС НБУ, 2014. – 451 с. (С. 382-396).

Махсма М.Б., к.е.н., доцент кафедри управління персоналом та економіки праці

ВИКОРИСТАННЯ ТЕХНОЛОГІЙ АНАЛІЗУ КОНКРЕТНИХ СИТУАЦІЙ У ВИКЛАДАННІ ЕКОНОМІЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Підвищення конкурентоспроможності випускників економічного вузу в умовах загострення ситуації на ринку праці великою мірою залежить від реалізації концепції індивідуалізації навчального процесу у вищій школі, більш широкого застосування особистісно-орієнтованих, інтерактивних технологій навчання. Важливе місце серед останніх належить технології аналізу конкретних ситуацій або кейс-методу. Цей метод виник у 20-ті роки минулого століття у США і швидко набув поширення в університетах США та Західної Європи, а з переходом на ринкові відносини почав все більше застосовуватися і в українських університетах.

Типовий кейс – це конкретна управлінська проблема, яка може виникнути у керівника організації чи підрозділу, стисло описана в основних її деталях, яка вимагає прийняття управлінського рішення у нестандартних умовах нестачі інформації, багатоваріантності розвитку ситуації тощо. Як і будь-яка інша навчальна технологія, технологія аналізу конкретних ситуацій має свої переваги та недоліки. До її переваг можна віднести те, що у процесі програвання конкретної ситуації відбувається не просто і не стільки процес передавання, трансляції знання, а що особливо важливо, йде процес створення нового знання. Завданням цієї технології є навчити студентів здатності вирішувати нестандартні ситуації, які дуже часто виникають на практиці, сформулювати навички аналізу явищ, фактів, і прийняття на цій основі оптимальних управлінських рішень. Іншою перевагою методу є те, що студенти, не виходячи з аудиторії та відтворюючи конкретну проблемну ситуацію, можуть відчути всю складність, важкість і відповідальність процесу прийняття рішення в умовах неповної інформації та певної невизначеності. Крім того, робота в малих групах дає можливість розвитку навички роботи в команді, навиків ефективної комунікації, особистої відповідальності тощо. Застосування даної технології сприяє підвищенню мотивації студентів у вивченні економічних дисциплін, оскільки активізує такі методи їх мотивування як: пробудження інтересу; доведення та переконування; навіювання; делегування та закріплення позитивного враження. Також і власне сама форма проведення обговорення спонукає студентів до активізації їх творчості, що робить навчальний процес більш цікавим і змістовним для них.

Серед основних недоліків та обмежень методу варто відмітити те, що він не може витіснити традиційних лекцій, практичних занять та інших форм аудиторної та позааудиторної роботи. Дехто зауважує на його певній штучності, відірваності від реального життя, його неефективності через значні витрати часу на погано інформовану дискусію, навчання методом спроб і помилок [1]. Варто зауважити також і на тому, що без належного методичного забезпечення, без відповід-